

Средствата на мира

Хазрат Мирза Масрур Ахмад – Халифатул Масих V

*Пети Халиф на Обещания Месия, Глава на Световна мюсюлманска общност
Ахмадия*

Обръщение на Хазрат Мирза Масрур Ахмад (нека Аллах да го помага), Халифатул Масих V, Глава на Световна мюсюлманска общност Ахмадия, отправено на 26 юни 2010 г. в Манхайм, Германия, към гостите от Германия на втория ден на Джалса Салана (Годишно събрание) Германия.

След като рецитира *Ташахуд*, *Таавуз* и *Бисмиллах*, Хазур^(аба) каза:

На всички наши братя и гости тук - *Assalamu 'Alaikum Wa Rahmatullahe Wa Barakatohu* –Аллах да донесе всички ви мир и да ви благослови.

Бях помолен от нашия национален президент Абдуллах Вагисхаузер Сахиб да кажа няколко думи пред нашите братя от Германия, които не са от нашата общност, но имат близки отношения с Джама'ата и неговите членове.

Днес ще говоря за световния мир. Мирът е едно от онези неща, към което светът винаги се е стремил, от което нашето време не прави изключение. Както на индивидуално ниво, така и на национално, хората и правителствата на всяка една държава също търсят мира и правят всичко възможно, за да го постигнат.

Бедният си мисли, че богатият е постигнал душевен мир и задоволство. Ако, обаче, погледнем по-отблизо, ще видим, че богатите са също толкова неспокойни и нещастни, а за онези, които са неспокойни и нещастни не може да се каже, че са постигнали състояние на покой. Погледнато на национално ниво, същото важи и за неразвитите, развиващите се и развитите страни.

Благодарение на модерните превозни средства и медиите, днес светът се е превърнал в едно глобално село, поради което тази липса на мир може да бъде видяна навсякъде по света.

Икономическата криза е донесла нещастия на някои места, въпреки че не гладът, а липсата на най-модерните средства за улесняване на живота и основните блага за постигане на комфорт в днешния свят причинява неспокойствието. Въпреки че в богатите страни няма глад, суша или недостиг на храна, средствата за живот – за лесен живот – са в недостиг за значителен брой хора. Рекламирането в медиите на най-различно оборудване и апарати допълнително провокира желание у хората да ги притежават. Това създава неспокойствие не само при бедните, но и в средните класи на някои от най-богатите и заможни страни. Тревогата прераства в неспокойствие, което засяга спокойствието у дома.

Направено проучване тук в Германия показва, че въпреки стриктните закони спрямо разводите, те бележат ръст. Според самостоятелното проучване една от причините за това е безработицата и незадоволяването на материалните желания.

Според мен това е едно доста правилно наблюдение. При все това, караниците между политиците и управляващите правителствата също водят до неспокойствие в страната.

В надпреварата за създаване на различни блокове в света, някои правителства се стремят да сключват договори за помощ с други държави, оказвайки въздействие на икономиката на собствената им държава, което поражда неспокойствие у обществото и впоследствие разрушава мира. Такива примери могат да бъдат видени при народите на развитите страни и Германия в никакъв случай не е изключение от това.

Сривът на пазара и финансовата криза днес донесоха тревога на обикновените хора и разрушиха покоя на правителствата.

Накратко казано, от семейно до национално и интернационално ниво, навсякъде властва тревогата и всеки се стреми да се освободи от нея.

Тревогата в сърцата ни не се дължи единствено на икономическата криза, дори много от заможните хора са всъщност жертва на тревогата. Въпреки че имат всички средства на света, с които могат да постигнат комфорт, те не могат да достигнат до душевен мир.

За това кратко време не мога да кажа много, а ще кажа само няколко думи за това състояние на нещата.

Външното напрежение и желанието за спокойствие, и вътрешната тревожност и желанието за спокойствие могат да бъдат видени навсякъде и на всички нива. И така нито вътрешният мир доминира нито пък мирът навън. Светът трябва или да се опита и да се бори за мир навън, за да излязат хората от състоянието на тревожност и напрежение и да направят живота си спокоен, или да се бори за вътрешен мир, за да излязат хората от това състояние и отново да направят живота си спокоен.

Но как може да се постигне този мир?

Въпреки че по-голямата част от света таи желание за мир и иска спокойствие, това е проблем, на който той не желае да чуе решението. Или пък ако иска да го чуе, не е готов да следва пътя, водещ до постигането му. Път, който е толкова лесен колкото и труден. Това решение и този принцип са споменати от Създателя на този свят в Свещения Коран. Свещения Коран казва:

..... Да! Единствено само в паметта за Аллах могат да намерят утеха сърцата.

(Сура 13: Аят 29)

Човечеството днес е неимоверно отдалечено и нехае да си припомни Бог в неговия истински смисъл. Някои отричат Неговото съществуване въобще. Затова и не желаят да обърнат внимание на този въпрос.

Други смятат, че религията е причинителят на тревогата в света. Въпреки че вярват в съществуването на Създателя на нашия свят, но поради неразбиране на истинските религиозни учения или поради неправилното тълкуване от страна на онези, които имат познания за религията и са считани за учени, те (хората, които са против религията) държат религията отговорна за световния хаоса и проблеми, както и за

разширяването на пропастта между различните религии. Това кара групата да изгуби интерес към религията и вярата.

Ако помислим ще осъзнаем, че ако светът и неговият Създател са едно и той е сътворил цялото човечество, и ако всички религии идваха от Него, между хората нямаше да съществува неспокойствие и тревога.

Всъщност, не съществува разширяваща се пропаст. На всички народи са изпратени пророци. Някои от тях ни говориха за пророците след тях, а други – за последния пророк, под чиято десница светът ще се обедини, без да остане каквото и да е различие между религиите.

Ние вярваме, че този последен пророк е бил Светият Пророк Мухаммад, Аллах да му донесе мир и благословия. Той, обаче, не е научен да използва сила, за да приобщи неверниците. Пълният стих на Свещения Коран гласи:

В религията не трябва да има никаква принуда. Без съмнение сега вече е станало ясно различието между доброто и злото; така че онзи, който се е отказал да следва пътя на тези, които грешат, без съмнение, дължи в своята длан здрава ръкохватка, която ще остане несломима навеки. И Аллах е Все – Слушащ и Все – Виждащ. (Сура 2: Аят 257)

От тук става ясно, че според пророчествата на предишните пророци, този пророк също е дошъл от същия Бог, който изпрати пророците на земята. И той дойде, за да обедини света и хората да станат едно, което да бъде предпоставка за световен мир.

Този стих, обаче, ясно заявява, че за случаите, в които някой не приема това, трябва да помним – „*в религията не трябва да има принуда*”.

Такава е била и практиката на Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, на неговите праведни Приемници и на онези мюсюлмани, които имат религиозни познания или така да кажа – истински религиозни познания, и вършат добри дела. Те вдигали меч само когато жестокостта минавала всякакви граници и само като последен вариант когато срещу тях е започнала война.

Ако разгледаме това учение, призоваващо към неизползване на сила, ще открием, че то не се изчерпва само с това. Учи ни също, че трябва да обясним на потисника, който в името на религията проявява жестокост, че в крайна сметка ние и той сме Божи създания. И пророкът и Книгата, в които вярваме, също идват от Бога. Ако погрешно си разбрал Божието слово в Книгата, в която вярваш, добре тогава, не приемай последния Пророк, но придържайки се към тази точка, не разваляй световния мир. Ела да създадем атмосфера на любов и привързаност. Нека се обединим около общите ни ценности. А изконната общочовешка ценност е понятието Бог. В Светия Коран Всемогъщият Бог казва:

Кажи: „ О, хора, на които е дадена Книгата! Стигнете до една дума, която е еднаква и за вас и за нас; - че ние не се молим на никой друг, освен на Аллах и че не приобщаваме никой друг да равен с Него и че някои от нас не приемат за свой Повелител никой друг освен Аллах“. Но ако те се отвърнат, тогава им кажи: „ Бъдете ни свидетели, че ние сме се покорили на Бога“. (Сура 3: Аят 65)

Това учение е такова, че премахва злобата и омразата от сърцето. Всъщност, чувството, че въпреки различията между религиите, ние всички сме творения на Единствения Създател и Бог, изплува с голяма сила. Затова, за да спечелите благоволения на Създателя, живеете като един като премахнете всички религиозни различия и поставите на първо място човешките ценности, за да се обедините срещу дявола, който иска да разруши световния мир.

Друг фактор, който днес играе голяма роля за разрушаването на световния мир, е че някои хора мислят, че те са интелигентни, образовани и свободни, им дава право да осмиват основателите на религиите и считат, че няма нищо лошо в това да ги подиграват по всякакъв начин и да ги правят за посмешище. Това не е свобода, а, в името на свободата, това е грозно петно на лицето на хуманността. Това е все едно да се унищожават човешките ценности. Това е неуспешен опит да се създаде тревога и неспокойствие у сърцето на хората и е все едно да си играеш с човешкото достойнство.

Очевидно е, че ако дори и най-безсрамният човек реагира против тези действия, тази реакция на отмъщение ще е погрешната. Това е начин да се нанесе вреда и загуба, с което се отварят нови пътища пред хаоса.

Вярвам, че мюсюлманите днес, които не са водени в правилната посока и които са приемали погрешна позиция в определени моменти, са действали така в резултат именно на това. И тази група, която служи на собствените си неотменни интереси, ги експлоатира в свой собствен интерес.

Човек би се зачудил защо след като мирът се постига чрез вярата в Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, защо тогава не съществува мир измежду мюсюлманите и мюсюлманските групи? Както вече казах, след времето на Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, мирът тържествувал дотогава докато мюсюлманите следвали истинските учения на Исляма и имали искрено желание за мир.

Второ, след кончината на Светия Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, злото с течение на времето започнало да пуска корени. Това се случвало във всяка една религия, случило се е и в Исляма. Егоистичните цели и учените отклонили мюсюлманите от правия път като ги експлоатирали, ала Ислямът не оставил нещата така. Земните закони и обичаи следват природните повели.

Светият Пророк, Аллах да му донесе мир и благословия, бе предсказал това състояние на мюсюлманите. Той също бе посочил и лека за него, а именно, че при тези обстоятелства и в това време ще се появи Обещания Месия и Реформатор, който ще обедини мюсюлманите и ще работи за премахването на злото. Обединилите се под десницата му мюсюлмани и немюсюлмани ще следват тези истински учения на Исляма, които са гаранции за световния мир. Сто и двадесетгодишната история на Мюсюлманска общност Ахмадия свидетелства за това – като общност ние винаги се стремим да постигнем мир в света.

Съвсем скоро в джамиите на Ахмадия в Лахор имаше клане, в което 86 ахмадийци бяха мъченици и мнозина бяха ранени. Следвайки истинските учения на Исляма, ние не излязохме на улицата да протестираме, въпреки че ахмадийците идват от същите онези хора в Пакистан, които вдигат оръжие за най-малкото нещо и които маршируват по улиците в яростен протест и разрушават националните богатства.

Разбирането на истинските учения на нашата вяра, обаче, ни карат да бъдем търпеливи, толерантни и да живеем в рамките на закона.

Докато Общност Ахмадия е напътствана от системата на Халифата, няма да има прояви на анархични реакции. Вярваме, че Бог, който изпълни обещанието за Халифат, ще изпълни и обещанието за постигане на световен мир чрез Халифата. Може да мислите, че това е само пожелание на един религиозен лидер, но аз казвам с твърда убеденост, че един ден светът ще го види постигнато *InshaAllah* (с Божията Воля).

Затова и както казах по-рано, външният и вътрешният мир са двете най-важни неща, към които светът се стреми, но външният мир не може да бъде постигнат докато не съществува вътрешният. Затова, ако искаме да направим светът дом на мира, трябва да потърсим начините, по които да постигнем мир в сърцата си. Когато човек превърне вътрешния мир в средство за постигане на външен, тогава независимо от религията, вяра или цвета всеки човек ще изпитва симпатия към останалите, а без нея не може да се постигне мир.

Като цяло, човек желае мир за себе си, но не и за врага си. Човек желае мир за себе си, да няма икономически трудности, неговите жена и деца да могат да живеят в мир и страната му да не се изправя пред хаос, кризи, вълнения или войни. Той, обаче, не желае същото за врага си. Всъщност, той не желае това за някой друг до степенята, до която го желае за себе си. Както вече казах, всичко това се дължи на факта, че човекът се е отдалечил от Създателя си.

Кога ще повярваме, че над нас има една Всемогъща Висша Сила, която е Създала всичко, което е на Земята и в Небесата, и която наблюдава всяко наше действие и това Висше създание желае мирът да не бъде само за определени индивиди, пояснявам още веднъж – това Висше създание не желае мир само за определени индивиди, а иска той да се разпростре из целия свят. Това Висше създание не иска мир само за определени страни, а за всички държави на света.

Затова и човек трябва да разшири миروгледа си заради Създателя на цялото Сътворение, така както за себе си. Докато не се установи такъв начин на мислене, на света не може да се гарантира мир.

Ясно е, че доминиращите в света войни и хаос се дължат на лошите намерения на някои хора. С цел постигане на мир бе създадена Лигата на нациите (Обществото на народите), но паради някои лоши намерения, едва след двадесетина години светът бе въввлечен в още една Световна война.

Тя бе последвана от Обединените нации (ООН), орган, чиито лоши намерения станаха ясни още от самото ѝ начало когато даде право на вето на определени суперсили. Самите суперсили приеха определени принципи за себе си и различни за по-слабите държави. Може ли по този начин да се постигне мир?

Ислямът ни учи, че ако една страна неправилно нападне друга, то друга съседна държава трябва безпристрастно да се опита да помири двете враждуващи страни без да се надхвърлят пределите за наказание на агресора след края на войната.

Трябва да има споразумение за мир и съответно наказание, но не до степен, че да лишава хората от техните права, например чрез узурпиране на земята и завладяване на

ресурсите им. Такива действия без съмнение ще провокират реакция, която ще разруши мира – германците са добре запознати с този факт.

Ето защо когато светски лица, които са силно отдалечени от Бог, установяват правила и наредби, в тях ще има известни недостатъци.

Ако заповедта да избираш за ближния си това, което избираш за самия себе си, не се спазва както трябва, не може да се постигнат братство и мир. Това може да стане когато вместо да се отдалечаваме от Единствения Бог, се стремим да се доближим до Всемогъщия.

Ние мюсюлманите ахмадийци искрено вярваме в и разпространяваме посланието, че истински мир не може да се постигне без да имаме вяра в Единствения Бог.

В нашите молитви ние често проповядваме, че цялата ни възхвала е към Бог, който е Повелител на всички светове, което това означава, че той е Самодържец на всичко що е на Небето и на Земята. Той е Бог достоен за възхвала, който се грижи за християните. Той е Единственият, който се грижи за евреите и Единственият, който се грижи за мюсюлманите и за хората от другите религии. По същия начин се грижи и за азиатците, африканците, европейците и за хората, населяващи островите.

Когато вярата, че връзката ни с всички страни се базира на връзката ни с Всемогъщия, стане наш начин на мислене, тогава ще открием Величието на Бог във всяко едно създание. И тогава със сигурност няма да изпитваме враждебност и неприязън към другия. Няма да носим омраза в сърцата си за действието на някои хора, защото не е възможно човек да почита Единствения от една страна, а от друга страна да изпитва омраза и злоба в сърцето си. Това е онзи истински вътрешен красив мир, който веднъж постигнат в сърцата ни, гарантира мир отвън във всичките му форми.

Ето защо, да обвиняваме религията без каквато и да е причина, че е коренът на неспокойствието и хаоса в света, е обвинение повдигнато срещу Бог, породено от неправилното разбиране на Божието послание.

Темата за мира е толкова широка, че не можем справедливо да я обхванем за толкова кратко време. Очертах само някои насоки с надеждата и молитвата, че ще се замислите върху тях. Мюсюлманска общност Ахмадия се стреми да разпространи човешките ценности и съществуването на Бог по целия свят.

Изключително много благодаря на всички вас, които споделихте ценното си време и посетихте нашето събрание.

Благодаря ви много!